

Arrest

nr. 302 422 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2023 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 23 augustus 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 28 september 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.08.2023 bij onze diensten werd ingediend door :

A., A. (...) (R.R.: xxx)

Geboren te J. (...) op (...).1970

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

*Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 25.05.2023 toont geen uitspraak omtrent de noodzakelijk geachte behandeling. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, deze overige medische attesten vertonen evenmin een uitspraak omtrent de actueel noodzakelijk geachte behandeling. Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 18.08.2023 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011 Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Op 12 januari 2024 maakt de verzoeker bijkomende stukken aan de Raad over, met name een medisch verslag van 9 oktober 2023 en zes afschriften van elektronische voorschriften opgesteld op 9 oktober 2023.

Ter terechtzitting vraagt de voorzitter aan de advocaat van de verzoeker wat de verzoeker door het overmaken van deze stukken aan de Raad op 12 januari 2024 beoogt en merkt zij op dat in de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024, geen vraag werd gesteld naar de actuele situatie van de verzoeker.

De advocaat van de verzoeker repliceert dat deze stukken de actuele medische situatie van de verzoeker moeten verduidelijken, zijn belang bij zijn beroep moet aantonen en dat een actualisatie in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) moet kunnen.

De advocaat van de verweerder stelt ter terechtzitting dat het neergelegde medisch verslag van 9 oktober 2023 dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde hiermee geen rekening

kon houden toen hij de bestreden beslissing nam. De advocaat van de verweerder vraagt daarom de nieuwe stukken uit de debatten te weren.

De Raad wijst erop dat het overmaken van bijkomende stukken drie dagen voor de terechtzitting in het kader van een annulatieberoep niet voorzien is in de Vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tevens moet worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. De verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het stuk dat de verzoeker pas voor het eerst aanbrengt drie dagen voor de terechtzitting en hij kon hiermee dus ook geen rekening houden. Het op 12 januari 2024 aan de Raad overgemaakt medisch verslag van 9 oktober 2023 en de zes afschriften van elektronische voorschriften kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in het kader van de huidige beroepsprocedure (RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het op 12 januari 2024 aan de Raad overgemaakt medisch verslag van 9 oktober 2023 en de zes bewijzen van elektronische voorschriften worden derhalve uit de debatten geweerd.

Met de thans bestreden beslissing wordt bovendien enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Vermits met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

In de mate dat de verzoeker het medisch verslag van 9 oktober 2023 en de zes bewijzen van elektronische voorschriften aan de Raad op 12 januari 2024 heeft overgemaakt om zijn actueel belang bij zijn beroep te benadrukken, wordt erop gewezen dat niet in vraag wordt gesteld dat de verzoeker een volgehouden belang heeft bij het thans voorliggende beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel alsook van “de onderzoeksplicht”.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Zoals reeds vermeld, lijdt verzoeker aan ernstige slokdarmproblemen, als gevolg van de suïcidepoging door middel van het innemen van DESTOP.

Verweerder besloot ten onrechte tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

In de ontvankelijkheidsfase moet tevens acht geslagen worden op andere medische stukken dan het standaard medisch getuigschrift. Door hier niet voldoende acht op te slaan gaat de DVZ eraan voorbij dat een bepaalde ziekte op korte termijn kan verergeren en dat onderzoeken worden toegevoegd ter vervollediging van de samenvatting die terug te vinden is in het standaard medisch getuigschrift. Men stelt als volgt: “Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, deze overige medische attesten vertonen evenmin een uitspraak omtrent de actueel noodzakelijk geachte behandeling. ” Men kan, indien men het standaard medisch getuigschrift samen leest met de andere medische attesten, zeer eenvoudig afleiden dat verzoeker wel degelijk zware en uiterst ongewenste gevolgen over zich heen kan roepen indien hij niet in België wordt behandeld.

Artikel 9ter Vw. voorziet inderdaad dat de aanvrager bij zijn aanvraag en dus ook nadien alle nuttige inlichtingen moet overmaken over zijn aandoeningen, hetgeen hij reeds gedaan heeft. Toch kan van verwerende partij verwacht worden dat zij zich informeren naar geactualiseerde medische gegevens nu zij op de hoogte was van het feit dat de betrokkene lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door artsen en specialisten vereist is, hetgeen in casu absoluut het geval is.

De wet houdende de motivering schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil

zeggen draagkrachtig en deugdelijk. In de bestreden beslissing blijft verwerende partij met het vermelden van een korte alinea, waarom de aanvraag conform art. 9ter Vw. onontvankelijk zou zijn, quod certissime non.

Het is correct te stellen dat normalerwijze de aanvraag tot verblijf in België gedaan wordt in het buitenland. Echter bestaat hier een belangrijke uitzondering op, namelijk kan de aanvraag in België gedaan worden indien de ziekte van verzoeker noodzakelijkerwijze verdere opvolging nodig heeft in België.

In casu is dit absoluut het geval. Verzoeker heeft zulke erge lichamelijke klachten, klachten die in het meest extreme geval zelfs een overlijden kunnen veroorzaken. Dit werd tevens bevestigd door dr. N. (...) in zijn medisch verslag dd. 09.10.2023: "Wij zagen uw 43-jarige patiënt na inkorten interponaat i.k.v. coloninterponaat op Roux en y wegens caustische slokdarmverbranding. Proeftherapie Sandostatine LAR 20mg IM 1/maand lijkt de klachten te verbeteren. Mijns inziens is follow-up belangrijk, eventueel sneller als blijkt nodig te zijn. rekening houdend met de zeldzaamheid van de pathologie. "

Er dient opgemerkt te worden dat het zelfs in België gaat om een proeftherapie, dewelke positieve gevolgen voor verzoeker lijkt te hebben. Het is dan ook zeer onredelijk, om iemand in een dergelijke situatie als die van verzoeker, de toegang tot ons grondgebied te weigeren. A fortiori, aangezien de medische zorgen in Marokko van een ondermaatse kwaliteit zijn, in vergelijking met de medische zorgen in België. Dit wordt aangetoond door de World's Magazine Health Care Index, waar Marokko op een 83ste plaats staat, in tegenstelling tot België op plaats 9.

Tevens gaat het om een proeftherapie met Sandostatine, die voorlopig enkel bestudeerd en toegepast wordt in België, Nederland, Frankrijk en Italië. Indien verzoeker dient terug te gaan naar Marokko (waar dergelijke proeftherapieën met Sandostatine niet, of in veel mindere mate, verkrijgbaar zijn), is verzoekers kans op overlijden veel hoger.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft aldus de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. Dit liet verweerder te allen tijde na. Indien zij een vraag hadden gericht naar verzoeker, hadden zij desnoods bijkomende medische stukken kunnen bijbrengen, om de zeldzaamheid van de pathologie aan te tonen.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij voor zulke schrijnende gevallen zich beperkt tot een standaardantwoord als "De aanvraag is onontvankelijk".

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Tevens bestaat er in hoofde van verwerende partij een onderzoeksplicht.

Verzoeker merkt op in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat er een adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst ondanks de talrijke rapporten toegevoegd bij de oorspronkelijke aanvraag tot verblijf op basis van art. 9ter Vw die het tegendeel weldegelijk aantonen.

Verwerende partij vermeldt onvoldoende of er wel degelijk een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, zijnde Marokko.

Verwerende partij dient werkelijk te onderzoeken of de behandeling voor dhr. A. (...) ook in Marokko mogelijk zou zijn. Indien verwerende partij de nodige onderzoeken gedaan zou hebben, zou hij tot de vaststelling gekomen zijn dat de medische zorg, meer bepaald voor dit specifiek geval, niet dezelfde kwaliteit biedt in Marokko als in België.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden die zijn voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet aangezien het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 25 mei 2023 geen uitspraak doet over de noodzakelijk geachte behandeling. Hierbij wordt nog toegelicht dat in dit standaard medisch getuigschrift wel wordt verwezen naar attesten in bijlage, maar dat deze overige medische attesten evenmin een uitspraak vertonen over de actueel noodzakelijk geachte behandeling. De gemachtigde besluit dat er bij de aanvraag van 18 augustus 2023 geen andere medische getuigschriften werden voorgelegd die werden opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, bevat de bestreden beslissing geen loutere standaardformulering. De motivering in de bestreden beslissing is wel degelijk toegepast op de situatie van de verzoeker en verwijst naar het standaard medisch getuigschrift en de medische attesten die de verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 18 augustus 2023 heeft voorgelegd.

Bovendien, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). De door de verzoeker aangevoerde schending van “de onderzoeksplicht” betreft een parafrasering van de zorgvuldigheidsplicht en de kritiek dienaangaande wordt dan ook in dit kader onderzocht.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2 (...)

§ 3 *De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :*

1° (...);

2° (...);

3° *indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;*

4° (...);

5° (...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)

§ 8 (...)"

Uit de samenlezing van artikel 9ter, §1, vierde lid en 9ter, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien de aanvraag niet vergezeld gaat van een standaard medisch getuigschrift of indien het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet aan de volgende cumulatieve voorwaarden voldoet:

1. Het moet een standaard medisch getuigschrift zijn, zoals voorzien in het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
2. Het getuigschrift mag niet ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag;
3. Het getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

3.2.3. Het staat *in casu* buiten betwisting dat de verzoeker een standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd. Het standaard medisch getuigschrift dateert van 25 mei 2023 en voldoet dus tevens aan de tweede cumulatieve voorwaarde. De verzoeker heeft echter geoordeeld dat het standaard medisch getuigschrift "*geen uitspraak (toont) omtrent de noodzakelijk geachte behandeling*". De medische verblijfsaanvraag van de verzoeker wordt bijgevolg onontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker benadrukt dat in de ontvankelijkheidsfase tevens acht moet worden geslagen op andere medische stukken dan het standaard medisch getuigschrift. De verzoeker voert aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door hier niet voldoende acht op te slaan, eraan voorbijgaat dat een bepaalde ziekte op korte termijn kan verergeren en dat onderzoeken worden toegevoegd ter vervollediging van de samenvatting die terug te vinden is in het standaard medisch getuigschrift.

De Raad stelt vast dat in het standaard medisch getuigschrift van 25 mei 2023, dat de verzoeker bij zijn medische verblijfsaanvraag van 18 augustus 2023 had voorgelegd, als volgt wordt geantwoord op de vraag "*C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B: - Medicamenteuze behandeling / medisch materiaal*": "I". Op de vraag "*Interventie / Hospitalisatie (Frequentie ? Datum van laatste opname?)*" wordt geantwoord: "*- laatste hospitalisatie: 29/12/2015 - Laatste dilatatie: 16/02/2018*". Op de vraag "*- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling*" wordt geantwoord: "*Klinische evaluatie bij symptomen (levenslang risico op stenose en sifonvorming)*".

In het standaard medisch getuigschrift van 25 mei 2023 wordt aldus inderdaad geen medicamenteuze, noch andere vorm van behandeling vermeld. De verzoeker betoogt dat niet alleen rekening dient te worden gehouden met het voorgelegd standaard medisch getuigschrift, maar ook met de andere medische stukken. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde ook met de overige voorgelegde medische attesten rekening hield; zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "*Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, deze overige medische attesten vertonen evenmin een uitspraak omtrent de actueel noodzakelijk geachte behandeling.*" Met de bedenkingen van de verzoeker dat een bepaalde ziekte op korte termijn kan verergeren en dat het voorgelegd standaard medisch getuigschrift een samenvatting vormt van de overige medische stukken die werden voorgelegd, slaagt de verzoeker er niet in om de

volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten: *“Het standaard medisch getuigschrift d.d. 25.05.2023 toont geen uitspraak omtrent de noodzakelijk geachte behandeling. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, deze overige medische attesten vertonen evenmin een uitspraak omtrent de actueel noodzakelijk geachte behandeling. Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 18.08.2023 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.”*

Ook waar de verzoeker betoogt dat indien men het standaard medisch getuigschrift samen leest met de andere medische attesten men zeer eenvoudig kan afleiden dat hij wel degelijk zware en uiterst ongewenste gevolgen over zich heen kan roepen indien hij niet in België wordt behandeld, weerlegt de verzoeker op geen enkele wijze dat noch in het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift, noch in de medische attesten in bijlage aan het standaard medisch getuigschrift, een uitspraak wordt gedaan over de actueel noodzakelijk geachte behandeling.

De verzoeker werpt op dat het normaal is te stellen dat de aanvraag tot verblijf in het buitenland wordt ingediend, maar dat hierop een belangrijke uitzondering bestaat namelijk wanneer de ziekte van de verzoeker noodzakelijkerwijze verdere opvolging in België behoeft. Volgens de verzoeker is dit in zijn zaak absoluut het geval, nu hij erge lichamelijke klachten heeft die in het meest extreme geval zelfs een overlijden kunnen veroorzaken. De verzoeker verwijst naar het medisch attest van professor N. van 9 oktober 2023 waarin wordt gesteld dat de verzoeker behandeld wordt met de proeftherapie sandostatine en dat *follow-up* belangrijk is, gelet op de zeldzaamheid van de pathologie. De verzoeker benadrukt dat het gaat om een proeftherapie die enkel in België, Nederland, Frankrijk en Italië wordt toegepast en wanneer hij dient terug te keren naar Marokko waar dergelijke proeftherapieën met sandostine niet of in veel mindere mate beschikbaar zijn, zijn kans op overlijden groter is.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker het medisch attest van professor N. van 9 oktober 2023 niet heeft voorgelegd aan het bestuur ter ondersteuning van de voorliggende medische verblijfsaanvraag, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het voormelde stuk van 9 oktober 2023 wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest van professor N. van 9 oktober 2023 kan aldus niet dienstig worden aangebracht ter ondersteuning van het enig middel.

Van belang is enkel dat in het standaard medisch getuigschrift van 25 mei 2023 (en de daaraan gevoegde bijlagen), dat de verzoeker bij zijn medische verblijfsaanvraag van 18 augustus 2023 had voorgelegd, geen gewag wordt gemaakt van een behandeling met sandostatine. Integendeel, op de expliciete vraag wat de actuele medicamenteuze behandeling van de verzoeker is, wordt als volgt geantwoord: *“/”*. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens.

De verzoeker betwist overigens ook niet en het strookt met de stukken van het administratief dossier dat *“in de initiële aanvraag d.d. 18.08.2023 geen enkel ander medisch getuigschrift (werd) voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.”*

Nu de verzoeker niet heeft aangetoond dat op ondeugdelijk gemotiveerde of onzorgvuldige wijze werd besloten dat noch in het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift, noch in de medische attesten in bijlage aan het standaard medisch getuigschrift een uitspraak wordt gedaan over de actueel noodzakelijk geachte behandeling, diende de gemachtigde de voorliggende medische verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 9ter, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling betreft een gebonden bevoegdheid en de gemachtigde kan er niet van afwijken. Immers wordt uitdrukkelijk bepaald dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden, voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, hetgeen elke discretionaire bevoegdheid tot een verder onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag die niet vergezeld gaat van een standaard medisch getuigschrift dat voldoet aan de voormelde wettelijke voorwaarden uitsluit. Een schending van het

redelijkheidsbeginsel kan derhalve hoe dan ook niet aan de orde zijn. Dit beginsel kan immers enkel spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780).

Ook de kritiek dat de verweerder geen onderzoek heeft verricht naar de mogelijke behandelingen in Marokko, is derhalve niet dienstig. De gemachtigde is *in casu* niet bevoegd om een verder onderzoek te voeren naar de grondigheid van de medische verblijfsaanvraag.

De Raad wijst er tot slot nog op dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet de vreemdeling samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen dient over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. De bewijslast rust op de aanvrager. Het kwam dan ook in eerste instantie de verzoeker toe om bij zijn machtigingsaanvraag van 18 augustus 2023 aan te geven welke behandeling voor hem noodzakelijk is. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat het de verweerder toekwam om zich te informeren over de geactualiseerde medische gegevens van de verzoeker. De bewijslast rust op de aanvrager. Het kwam de verzoeker toe om bij zijn machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een standaard medisch getuigschrift over te maken, dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt en bij gebrek hieraan kon de gemachtigde niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een onzorgvuldige feitenvinding of op ondeugdelijk gemotiveerde wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE